

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: V. J., nar.,
bytem
zastoupené Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Ledčická 15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 8. 2017, č. j. JMK 122974/2017, sp. zn. S-JMK
102441/2017/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 5. 2016, č. j. ODSČ-62242/17-131, sp. zn. ODSČ-62242/17-FOM/V (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým

rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení

§ 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu

podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, kterého se dopustila tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. O., reg. zn., v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem, přičemž porušení pravidel silničního provozu daným vozidlem spočívalo v neoprávněném zastavení, když:

- 1) porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice třída Kpt. Jaroše 28 v Brně dne 15. 6. 2015 v 10:30 hod;
- 2) porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice Těsnohlídkova 10 v Brně dne 16. 8. 2015 v 21:18 hod;
- 3) porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice Jugoslávská 60 v Brně dne 22. 9. 2015 v 05:33 hod;
- 4) porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice Těsnohlídkova 10 v Brně dne 29. 9. 2015 v 20:55 hod;
- 5) porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice Merhautova 76 v Brně dne 28. 10. 2015 v 19:44 hod;
- 6) porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice Zemědělská 4 v Brně dne 15. 12. 2015 v 13:53 hod;
- 7) porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice Merhautova 84 x Těsnohlídkova (křižovatka) v Brně dne 22. 12. 2015 v 10:55 hod;
- 8) porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice Merhautova 47 v Brně dne 7. 1. 2016 v 09:07 hod;

- 9) porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno
na pozemní komunikaci ulice Merhautova 90 v Brně dne 16. 2. 2016 v 22:40 hod.
3. Za spáchání správního deliktu byla žalobkyni podle ustanovení § 125f odst. 3 ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) a § 125g odst. 3 silničního zákona, ve znění účinném do 19. 2. 2016, uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2 500,- Kč, a současně jí byla podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 28. 10. 2017, doručené krajskému soudu dne 30. 10. 2017, brojila žalobkyně proti napadenému, jakož i prvostupňovému, rozhodnutí následujícími námitkami.
5. V prvním bodě žaloby brojila žalobkyně proti absenci výzvy k doplnění odvolání. Zástupce žalobkyně podal odvolání jako blanketní z důvodu nutné konzultace věci s žalobkyní a delší přípravy k sepsu odvolání. Správní orgán I. stupně však žalobkyni v rozporu s ustanovením § 37 odst. 3 správního řádu k doplnění odvolání nevyzval, čímž zatížil řízení podstatnou vadou.
6. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítala, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, neboť neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno. Aby byl výrok srozumitelný, je nutné, aby jím bylo konstatováno porušení právní povinnosti a jaká skutková podstata přestupku byla porušením povinnosti naplněna. Správní orgán však ve všech výrocích rozhodnutí konstatoval toliko porušení ustanovení § 10 silničního zákona, který však disponuje pěti odstavci, z nichž každý stanoví zcela odlišné povinnosti. Odkaz na jednání v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona se tak jeví jako nedostatečný. Označení porušené právní povinnosti konkrétním odkazem je přitom možné subsumovat právě pod pojem „právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno“ upravený v ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. Na přesnost výroku je třeba dle žalobkyně brát zvláštní požadavek, neboť právě výrokem je rozhodováno o vině a trestu a má právní účinky navenek.
7. Žalobkyně dále ve třetím žalobním bodě zastávala názor, že je rozhodnutí nezákonné pro neexistenci správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona. V době rozhodování správního orgánu I. stupně existoval správní delikt provozovatele vozidla, ten však s novelou silničního zákona č. 183/2017 Sb. přestal existovat a byl nahrazen přestupkem provozovatele vozidla. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již v době rozhodování žalovaného neexistovala, byla zrušena. Jednalo se o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobkyně, žalovaný měl proto prvostupňové rozhodnutí zrušit. Otázku, zda žalobkyně mohla být potrestána za přestupek provozovatele vozidla, náleží správním orgánům vyřešit v dalším řízení. Rozhodnutí je nezákonné, byla-li potrestána za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné.

8. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně tvrdila, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle ustanovení § 125f silničního zákona zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti odmítla, že údajný správní delikt zavinila, neboť učinila vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jejím vozidlem předešla, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohla, a nejednala tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohla legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechala, svůj slib neporušit právní normy dodrží.
9. Další žalobní námitkou brojila žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o sankci, které je dle jejího názoru nezákonné, a to proto, že byla zohledněna pouze ustanovení § 125f odst. 3 ve spojení s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) a § 125g odst. 3 silničního zákona, ve znění účinném do 19. 2. 2016, a příslušná vyhláška v případě výroku o nákladech řízení. Výrok rozhodnutí tak dle žalobkyně neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. Ustanovení, která byla v silničním zákoně obsažena do 19. 2. 2016, již nejsou součástí zákona, resp. nebyly součástí zákona ke dni právní moci rozhodnutí. Žalobkyně tak nebyla schopna přezkoumat, zda dle ke dni právní moci účinného právního předpisu bylo možné uložit příslušný druh trestu. Z rozhodnutí není seznatelná, zda uložená sankce byla sankcí na samé spodní či horní hranici zákonného rozpětí, či je v jeho středu. Nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit jako druh trestu pokutu. Žalobkyně nedokázala dle výroku rozhodnutí přezkoumat, zda je uložená sankce zákonná.
10. V šesté žalobní námitce žalobkyně uvedla, že ve výroku rozhodnutí absentuje popis protiprávního jednání, neboť nelze seznat, v čem má protiprávní jednání spočívat. Není zřejmé, zda mělo porušení spočívat v porušení zákazu užít chodník nebo stezku pro chodce k zastavení, nebo zda mělo spočívat v porušení zákazu stát v nepřehledné zatáčce a v její těsné blízkosti, nebo porušení zákazu zastavit na přechodu pro chodce. Neoprávněné zastavení není konkrétně stanovená povinnost, kterou by bylo možné respektovat. Rozhodnutí tedy postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti, neboť se z něj nepodává, z čeho je obviněný vlastně uznáván vinným.
11. Sedmým žalobním bodem žalobkyně konstatovala, že k tomu, aby bylo jednání řidiče přičitatelné provozovateli, je nutné, aby vykazovalo znaky přestupku dle silničního zákona. V takovém případě musí být konstatována skutková podstata, jejíž znaky jednání, které je žalobkyni přičítáno, naplňuje. Rozhodnutí je tedy nesrozumitelné, neboť z jeho výroku není zřejmé, za jaké protiprávní jednání byla žalobkyně trestána a znaky jakého přestupku mělo jednání řidiče, jež je jí přičítáno, vykazovat.
12. V posledním bodě žaloby vyjádřila žalobkyně a jejího právního zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
13. Závěrem proto žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 29. 11. 2017 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
15. K první námitce žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně žalobkyni k doplnění blanketního odvolání vyzval, k čemuž jí stanovil lhůtu 5 dnů od doručení usnesení. Žalobkyně však v této lhůtě odvolání nedoplnila, proto bylo nutné postupovat dle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu. Správní orgán není povinen vyzývat účastníka opakovaně.
16. Odkaz na ustanovení § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu dle žalovaného dostačující.
17. Třetí námitku žalobkyně považoval žalovaný za účelovou, když správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 18. 5. 2017, tedy před nabytím účinnosti novely silničního zákona č. 183/2017 Sb. Žalovaný ve svém rozhodnutí pouze zohlednil změnu terminologie. I v případě, že by byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., tak by se stále jednalo o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
18. Ve výroku rozhodnutí byla dle žalovaného zohledněna všechna relevantní ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno o sankci. Novela zákona měla za následek pouze to, že se výše pokuty nestanovuje dle ustanovení § 125c odst. 4, nýbrž dle ustanovení § 125c odst. 5 silničního zákona, přičemž rozpětí zůstalo stejné. Ostatně v odůvodnění napadených rozhodnutí je vždy toto zákonné rozpětí uvedeno, stejně jako to, zda je uložena pokuta na spodní či horní hranici rozpětí, a z jakého důvodu tuto výši správní orgán zvolil.
19. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je poté přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchání skutku s uvedením konkrétní porušené povinnosti, čímž je dostatečně určité popsán i správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti.
20. Žalovaný proto uzavřel, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobkyně. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

21. Soud nařídil ve věci na den 24. 10. 2019 ústní jednání.
22. Žalobkyně i její zástupce se z jednání omluvili. Zástupce pak z důvodu kolize s jiným jednáním v trestní věci. V omluvě doplnili poměrně obsáhlou argumentaci, týkající se návrhu na plnou anonymizaci rozhodnutí na webu NSS.
23. Žalovaný při jednání setrval na skutečnostech uvedených ve svém rozhodnutí a vyjádření k žalobě a navrhnul zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
25. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
26. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
27. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobkyně nenamítala, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
28. Žalobkyně byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
29. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu

přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007,

sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil,

že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat

se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů

na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

30. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně

v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k

jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné

(viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

31. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené, případně prvostupňové, rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
32. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobkyni ani v jednom z jejích odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný i správní orgán I. stupně zdůvodnili a srozumitelně uvedli, co je vedlo k závěru jejich rozhodnutí.
33. Z odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky považovaly správní orgány za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadených rozhodnutích vyslovily správní orgány, je zřetelná. Napadená rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelná.
34. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

Výzva k doplnění odvolání

35. Pokud se týká výzvy k doplnění odvolání, soud v obsahu správního spisu ověřil, že správní orgán I. stupně vydal dne 18. 5. 2016 prvostupňové rozhodnutí, které bylo zmocněnci žalobkyně, společnosti O. V. s.r.o., doručeno dne 28. 5. 2017. Rozhodnutím

ze dne 18. 5. 2017, č. j. ODSČ-62242/17-139, č. j. ODSČ-62242/17-FOM/V, opravil
správní orgán

I. stupně nesprávnosti ve výroku prvostupňového rozhodnutí týkající se uvedení chybného specifického symbolu a data vyhotovení rozhodnutí. Opravné rozhodnutí bylo zmocněnci žalobkyně doručeno dne 28. 5. 2017. Zmocněncem žalobkyně bylo dne 12. 6. 2017 podáno blanketní odvolání ve znění: *„Tímto dle § 81 a násl. zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podává odvolání do rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení vedeném zdejším úřadem pod spisovou značkou ODSČ-62242/17-FOM/V. Účastník řízení podaným odvoláním napadá rozhodnutí v plném rozsahu.*

36. Usnesením ze dne 20. 6. 2017, č. j. ODSČ-62242/17-142, sp. zn. ODSČ-62242/17-FOM/V, vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k doplnění podání *„bez uvedení data, doručeného správnímu orgánu dne 12. 6. 2017, označeného jako „odvolání do rozhodnutí“ ve věci spisové značky ODSČ-62242/17-FOM/V, a to o číslo jednací rozhodnutí, proti kterému bylo odvolání směřováno.“* Dále bylo v usnesení uvedeno, že *„podle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu je nutné doplnit podání o údaje o tom, v jakém rozsahu je rozhodnutí napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.“* Správní orgán I. stupně žalobkyni k doplnění podání stanovil lhůtu 5 dnů od doručení usnesení. Usnesení bylo zmocněnci žalobkyně doručeno dne 22. 6. 2017.
37. Je třeba zdůraznit, že odvolání je podáním ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu. Podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*
38. Podle ustanovení § 82 odst. 2 věty první správního řádu *odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.*
39. Nelze však dále opomenout obecnou poučovací povinnost správního orgánu ve správním řízení ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, dle kterého *správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.* Z tohoto lze dovodit, že rozsah zákonem požadované poučovací povinnosti je modifikován jak povahou úkonu, tak i osobními poměry dotčené osoby.
40. V nyní řešeném případě tedy správní orgán I. stupně řádně vyzval žalobkyni k doplnění jí podaného odvolání, přičemž odkázal na správná ustanovení správního řádu. Argumentaci žalobkyně, že nebyla k doplnění blanketního odvolání vyzvána, proto soud vnímá jako ryze účelovou. Zdejšímu soudu je z jeho úřední činnosti znám zmocněnec žalobkyně, který se specializuje na zastupování osob obviněných z přestupků či správních deliktů (a to v řádech desítek až stovek případů). Tento zmocněnec bezpochyby disponuje dostatečnou znalostí předpisů v oblasti správního trestání i vedení správního řízení a jsou mu tedy známy veškeré náležitosti odvolání i obecné náležitosti podání, jakož i případné následky, pokud tyto náležitosti v podaném odvolání obsaženy nejsou. To je zřejmé i z jeho odkazů

na příslušná ustanovení právních předpisů v žalobě. Jestliže tedy žalobkyně své blanketní odvolání i přes řádnou a zákonnou výzvu správního orgánu I. stupně ve stanovené lhůtě (avšak ani následně do doby vydání napadeného rozhodnutí) nedoplnila, nelze tuto její nečinnost klást k tíži správním orgánům, které veškerým svým povinnostem vyplývajícím z vedení správního řízení vyhověly. Tuto námitku proto krajský soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Vady výroku

41. Žalobkyně dále brojila proti nedostatečné identifikaci porušení právní povinnosti, neboť správní rozhodnutí mělo obsahovat pouze odkaz na ustanovení § 10 silničního zákona bez uvedení příslušného odstavce. Námitkou absence odkazu na konkrétní odstavec § 10 silničního zákona se zdejší soud opakovaně zabývá ve většině svých rozhodnutí, a stejně jako ve všech předcházejících případech ji ani nyní neshledal ze shodných důvodů opodstatněnou.
42. Citované ustanovení je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikováno takto: „(...) jako provozovatel vozidla (...) v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená zákonem o silničním provozu (...).“
43. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
44. Lze souhlasit se žalobkyní potud, že v ustanovení § 10 silničního zákona je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobkyni, že by odkaz na dotčené ustanovení v rozhodnutí správního orgánu I. stupně měl být zhodnocen jako nedostatečný, a to proto, že citace ustanovení § 10 silničního zákona je navázána na přesné slovní vyjádření určitého odstavce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016 - 37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil ve vztahu k ustanovení § 10 silničního zákona veškeré požadované znaky. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl ale vhodným řešením), avšak tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobkyně tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutků, které jsou jí kladeny za vinu.
45. Nad rámec uvedeného zdejší soud zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud se ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, a přezkoumávaná rozhodnutí požadavky tohoto usnesení splňují. V nyní posuzované situaci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeno jednak ustanovení § 10 silničního zákona (odkazující norma) a zároveň je ve výroku však uvedeno i ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, dle kterého *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami,*

dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace, ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) silničního zákona, dle kterého řidič nesmí zastavit a stát na přechodu pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty a ve vzdálenosti kratší než 5 m před nimi, ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) silničního zákona, dle kterého řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru "T" na protější straně vyústující pozemní komunikace, ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona, dle kterého jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak., a zároveň je uvedeno i ustanovení

§ 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, dle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím,

že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Jinými slovy ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

46. K námitce vady výroku spočívající v nemožnosti subsumpce skutku pod skutkovou podstatu

z důvodu nedostatečného popisu skutku zdejší soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, dle kterého: „(...) výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“

47. Správní orgán I. stupně ve výroku shodně uvedl, že žalobkyně jako provozovatel vozidla

v rozporu s ustanovení § 10 silničního zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.

48. K tomu ale dále uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívalo ve všech případech v neoprávněném zastavení, a to v porušení povinnosti dle ustanovení § 4 odst. c),

§ 27 odst. 1 písm. c), § 27 odst. 1 písm. d) a § 53 odst. 2 silničního zákona mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, které bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice třída Kpt. Jaroše 28 v Brně dne 15. 6. 2015 v 10:30 hod, na pozemní komunikaci ulice Těsnohlídkova 10 v Brně dne 16. 8. 2015 v 21:18 hod, na pozemní komunikaci ulice Jugoslávská 60 v Brně dne 22. 9. 2015 v 05:33 hod, na pozemní komunikaci ulice Těsnohlídkova 10 v Brně dne 29. 9. 2015 v 20:55 hod, na pozemní komunikaci ulice Merhautova 76 v Brně dne 28. 10. 2015 v 19:44 hod, na pozemní komunikaci ulice Zemědělská 4 v Brně dne 15. 12. 2015 v 13:53 hod, na pozemní komunikaci ulice Merhautova 84

a Těsnohlídkova (křižovatka) v Brně dne 22. 12. 2015 v 10:55 hod, na pozemní komunikaci ulice Merhautova 47 v Brně dne 7. 1. 2016 v 09:07 hod, na pozemní komunikaci ulice Merhautova 90 v Brně dne 16. 2. 2016 v 22:40 hod.

49. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tak patrný popis deliktního jednání uvedením místa (pozemní komunikace ulice třída Kpt. Jaroše 28 v Brně, ulice Těsnohlídkova 10 v Brně, ulice Jugoslávská 60 v Brně, ulice Těsnohlídkova 10 v Brně, ulice Merhautova 76 v Brně, ulice Zemědělská 4 v Brně, ulice Merhautova 84 a Těsnohlídkova (křižovatka) v Brně, ulice Merhautova 47 v Brně a ulice Merhautova 90 v Brně), dne (15. 6. 2015, 16. 8. 2015, 22. 9. 2015, 29. 9. 2015, 28. 10. 2015, 15. 12. 2015, 22. 12. 2015, 7. 1. 2016 a 16. 2. 2016), času (10:30 hod, 21:18 hod, 05:33 hod, 20:55 hod, 19:44 hod, 13:53 hod, 10:55 hod, 09:07 hod a 22:40 hod) a způsobu spáchání (neoprávněné zastavení a nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).
50. Podstatou výše citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval,
- že: „V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či bromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“
51. Podle názoru krajského soudu nevykazuje popis jednotlivých jednání žalobkyně ani řidiče jejího vozidla, uvedený v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. V nyní posuzované věci popsané skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání, ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání a zároveň ho po skutkové stránce popisují pro účely správního řízení o správním deliktu (dnes přestupku) provozovatele vozidla dostatečně.

52. Argumentace žalobkyně zcela pomíjí to, že skutkové jednání je specifikováno mj. i způsobem spáchání, tj. „neoprávněné zastavení“. Právní hodnocení tohoto jednání následně vymezuje bez pochyb porušenou právní povinnost a z citovaného rozhodnutí jasné plyne, že se jedná o přestupkové jednání specifikované právě a jediné jako neoprávněné zastavení vyplývající z porušení zákazové dopravní značky „Zákaz zastavení“ č. B 28 s dodatkovou tabulkou od 29. 9. 2015 mimo vozidel stavby, což mj. konkrétně vyplývá z ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, jako neoprávněné zastavení ve vzdálenosti kratší než 5 m před přechodem pro chodce, což mj. vyplývá z konkrétně uvedeného ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) silničního zákona, jako neoprávněné zastavení na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m za hranicí křižovatky, což mj. vyplývá z konkrétně uvedeného ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) silničního zákona, a jako neoprávněné zastavení na chodníku, což mj. vyplývá z konkrétně uvedeného ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona.
53. Krajský soud tak i tuto námitku považuje za nedůvodnou, neboť navzdory přesvědčení žalobkyně je z výroku prvostupňového rozhodnutí zřejmé, za jaké protiprávní jednání byla žalobkyně uznána vinnou, jakož i znaky jakého přestupku vykazovalo jednání řidiče vozidla žalobkyně.

Neexistence správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

54. Žalobkyně dále namítala, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného již neexistovala. Krajský soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.
55. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis – zákon o odpovědnosti za přestupky - neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.
56. Dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla *v rozporu s ustanovením § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
57. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 1 předmětného ustanovení změněn tak, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že *v rozporu s ustanovením § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

58. Zároveň dle ustanovení § 125f odst. 3 silničního zákona účinného do 30. 6. 2017 se za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000,- Kč.
59. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 3 předmětného ustanovení změněn tak, že za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000,- Kč.
60. Krajský soud při posouzení předmětné námitky vycházel i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 2, když uvedl, že: „(...) nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“
61. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu, neboť i „Rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce“ (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27).
62. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
63. Analogicky lze v této souvislosti odkázat i na novelu trestního zákona č. 40/2009 Sb., která založila kategorizaci soudně trestných jednání na bipartici - zločin a přečin a již bylo opuštěno od do té doby používaného pojetí jednotného deliktu. Pojem trestného činu byl zachován jako nadřazený termín, ovšem nadále se používají pouze termíny zločin a přečin (případně zvlášť závažný zločin). Tato skutečnost však neměla za následek, že by jednání naplňující znaky skutkové podstaty trestného činu, který je nově nazýván přečinem či zločinem, nebylo považováno za trestné. Ke shodnému postupu přistoupil zákonodárce i v rámci novely správního trestání, kdy naopak přešel k pojetí jednotného deliktu, a to přestupku. Soud samozřejmě souhlasí s tím, že je i v rámci správního trestání nutno aplikovat úpravu pro pachatele příznivější, nicméně tento závěr nemá za automatický důsledek zánik odpovědnosti za deliktní jednání spáchaná za účinnosti dřívějších předpisů trestního práva (správního). Dle přechodných ustanovení, konkrétně ustanovení § 112 odst. 1 věty druhé, zákona o odpovědnosti za přestupky, se odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní

delikty,

s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Stejně jako přechodná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky je koncipována i časová působnost trestního zákona v ustanovení § 2 odst. 1, neboť trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.

64. K dané problematice se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46. „*Je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že i hmotněprávní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nenabrazoval svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou moderace), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem se závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na správním orgánem správně zjištěný (či soudem doplněný) skutkový stav. Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek.*“ Podobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27. Nejvyšší správní soud dovodil, že povinnost použít pozdější, pro pachatele příznivější právní úpravu, mají v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny jak správní orgány, tak soudy: „*Také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudně postižitelnými) delikty, a delikty, které stíhají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu (...)* Pro české právo to pak znamená, že i ústavní záruka článku 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním.“
65. Ze shora citovaného srovnání skutkových podstat správního deliktu a přestupku provozovatele motorového vozidla a výše stanovené sankce jasně vyplývá, že právní úprava je v obou případech shodná. Nová právní úprava proto není pro žalobkyni příznivější a není důvod neaplikovat přechodná ustanovení, která jsou standardní v případě nové trestní úpravy.
66. Námitka žalobkyně, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného neexistovala, proto není důvodná.

Neuvedení ustanovení o sankci

67. Další žalobní námitkou brojila žalobkyně proti přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o sankci.

68. Krajský soud nesdílí názor žalobkyně, že z rozhodnutí nelze seznat, zda je výše uložené sankce zákonná a zda bylo tento druh trestu v předmětné výši možno uložit. Správní orgán I. stupně ve výroku odkázal na § 125f odst. 3 silničního zákona účinného v době, kdy byl spáchán správní delikt (tj. do 19. 2. 2016), tedy ve stavu před novelou silničního zákona, kdy tento stanovoval, že za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč. Zákon č. 183/2017 Sb., který novelizoval předešlé znění, v bodě 40 stanovil, že v § 125f se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní: „(3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“. Dosavadní odstavce 3 až 5 se označují jako odstavce 4 až 6. Tuto změnu nemohl ale reflektovat správní orgán I. stupně, neboť citované ustanovení nabylo účinnosti až po jeho rozhodnutí, ale zcela adekvátně na ní reagoval žalovaný závěrem svého rozhodnutí na straně 10, kde rozebíral otázku aplikovatelnosti znění zákona na daný případ.
69. Skutečnost, že se jedná o blanketní normu, není sporná, nicméně správní orgán ve výroku o sankci dále jasně odkázal na ustanovení § 125c odst. 4 bod f) téhož zákona.
70. Ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona, ve znění účinném v době spáchání správních deliktů, tj. do 19. 2. 2016, na které taktéž správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí odkázal, stanovovalo, že za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k). Blíže neustanovený řidič se měl ve všech vytýkaných případech dopustit porušení povinnosti mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Silniční zákon ve znění účinném do 30. 6. 2017 upravoval rozmezí pokuty za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona zcela totožně, když v ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) stanovil, že za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k). Ve znění účinném do 30. 6. 2018 taktéž silniční zákon upravoval rozmezí pro vytýkaný přestupek shodně, a to stále prostřednictvím ustanovení § 125c odst. 5 písm. g), které stanovilo, že za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
71. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Odstavec 6 téhož zákona určuje, že pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.
72. K § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky zákonodárce v důvodové zprávě uvedl: „Pachateli lze uložit pouze takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy

se o přestupku rozhoduje. Správní trest se ukládá podle zákona účinného v době spáchání přestupku, ale uložit lze pouze takový druh správního trestu, jehož uložení dovoluje zákon účinný v době rozhodování o tomto přestupku. Toto ustanovení je výjimkou ze zásady vyjádřené v předchozím ustanovení, podle kterého se zásadně posuzuje trestnost činu podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, i ze zásady, že dřívějšího nebo nového zákona má být užito jako celku. Důvodem takovéto právní úpravy je to, aby nevznikaly problémy s výkonem správního trestu, který by již účinný zákon neobsahoval.“

73. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v souladu s ustanovením § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je druh a výměra správního trestu ve všech předmětných zněních stejná, a proto se použije dosavadní úprava. Žalovaný správně zhodnotil všechny úpravy, a jelikož jsou v otázce druhu a výměry sankce totožné, použije se úprava účinná v době spáchání správního deliktu. Žalobkyně nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná. Účelu zákona bylo postupem žalovaného naprosto vyhověno, neboť posouzením úprav dospěl správně k závěru, že daný trest lze uložit a vykonat i za nové úpravy. Žádná z úprav není pro pachatele příznivější, a proto musí být užita úprava ve znění účinném v době spáchání správního deliktu. Soud přitom ověřil, že otázkou existence možné pro provozovatele vozidla příznivější právní úpravy se ve svém rozhodnutí zabýval rovněž správní orgán I. stupně, a to konkrétně na straně 13, když vyhodnotil, že nová právní úprava pro žalobkyni příznivější není, proto sankci posuzoval podle silničního zákona účinného v době spáchání správního deliktu.
74. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného je v tomto kontextu srozumitelné a jasné přezkoumatelné. Správní orgány se kromě zákonného rozpětí pokuty ve svých rozhodnutích rovněž dostatečně a srozumitelně zabývaly tím, zda byla pokuta uložena na spodní či horní hranici zákonného rozpětí a z jakého důvodu správní orgány ke zvolené výši pokuty přistoupily. Námitka proto není důvodná.

Zavinění

75. Žalobkyně se rovněž v podané žalobě zabývala otázkou, zda s ohledem na přijetí novely silničního zákona č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění, neboť dle jejího názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobkyně z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle ustanovení § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o přestupcích též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.
76. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f silničního zákona i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobkyni příznivější, neboť její zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno.

77. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
78. Zdejší soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již zdejší soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, které nabyly účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval mimo jiné první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyly účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
79. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce vložil do § 125f silničního zákona odstavce 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic

nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, nežli obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

80. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobkyni příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
81. Krajský soud se dále nezabýval tvrzením žalobkyně o absenci jejího zavinění předmětného správního deliktu, jelikož tuto námitku vzhledem k výše uvedenému považoval za bezpředmětnou.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

82. Pokud žalobkyně nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobkyně, případně její iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.
83. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
84. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat.

Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobkyně anebo jejího právního zástupce.

VI. Závěr a náklady řízení

85. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
86. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
87. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
88. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. října 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

